

Hồi Thứ Ba Mươi Bốn

TỬ VONG THÀNH CHỦ

Cửu Cốc tung mình nhảy ra cửa sổ, đảo mắt nhìn quanh, lập tức thấy ngay một bóng người đang phi thân nơi ven rừng. Chàng liền giở hết sức “Phi Tinh Truyền Hận” thân pháp đuổi theo. Chẳng bao lâu, đến còn cách bóng người ấy độ năm trượng, chàng cất tiếng gọi:

– Ai đấy? Nếu không dừng lại, đừng trách tại hạ động thủ nhé.

Nhưng bóng đen ấy vẫn giả vờ không nghe không thấy, cứ cắm đầu chạy mãi. Cửu Cốc lại càng cố sức đuổi theo.

Bóng đen liền quay vào một sơn cốc, với đà trốn phi nhanh như tên xẹt, Cửu Cốc cũng đã đuổi kịp đến nơi. Đến đây người trước mặt liền đứng dừng lại, hất hàm:

– Người rượt theo ta làm gì?

Cửu Cốc giờ mới thấy rõ người ấy là một trung niên thư sinh, mặt lạnh như đồng. Chàng kinh ngạc đứng sững sờ.

Trung niên thư sinh tiếp:

– Thói thường lão phu nghĩ “người không phạm ta, ta chẳng phạm người”, người lại vô cớ đuổi bức theo ta, nếu không nói rõ nguyên nhân thì đừng hòng còn sống ra khỏi sơn cốc này.

Giọng nói lạnh lùng, thái độ ngạo nghễ, thoát đầu Cửu Cốc còn nể nang, nhưng khi lửa giận nổi lên, chàng cười nhạt nói:

– Đêm hôm vắng vẻ, người lại vô cớ đến dò thám tư thất của người ta, rõ ràng là có ý bất lương. Ta chưa truy vấn đến người, người đã hỏi ta. Hừ! Nên nhớ ta không phải là người dễ hiếp đáp đâu.

Người ấy nghinh mặt lạnh lùng:

– Ta tưởng rằng nhà người giỏi lắm, đâu dè cá đã bị lưới còn dám lớn lời.

Cửu Cốc giật mình, lập tức ngấm vận chân lực, bước đến hai bước:

– Người là ai?

– Diêm Vương Điện Tiền Câu Hồn Phán Quan.

Cửu Cốc cười dài:

– Nói vậy người cùng là bè đảng với bọn Nam Sơn Thành Tử?

Sắc mặt trung niên thư sinh liền biến đổi, gần từng tiếng:

– Đúng lắm, ta biết người cũng có chút ít lai lịch, nhưng nếu muốn chống chọi với lão phu, sợ còn kém nhiều.

Cừu Cốc giờ mới hiểu sự phán đoán của mình chẳng sai, nên nói:

– Chúng ta đấu khẩu với nhau mà làm gì, người có thủ đoạn gì cứ việc xuất thủ ra đi.

Kẻ ấy chẳng nói chẳng rằng, lập tức tung mình công vào người Cừu Cốc, thủ pháp thật hiểm độc. Chớp mắt đã đánh ra ba đường.

Cừu Cốc đã sớm chuẩn bị, nên vừa thấy đối phương ra tay, chàng cũng phát huy chưởng lực nghênh đỡ. Hai bên vừa đụng độ, chàng đã hiểu ngay đối phương quá lợi hại, không những chiêu thức kỳ dị, công lực lại còn trội hơn chàng nhiều. Mới có ba đường mà đã khiến chàng chân tay bấn loạn cứ lùi sau tránh né.

Sau ba đường độ sức, người ấy khua tay đứng lại nhìn Cừu Cốc cười khinh thường:

– Mọi người đều đánh giá người quá cao, khiến cho ta cũng tưởng người có tuyệt kỹ kinh người. Thì ra người cũng chỉ tầm thường vậy thôi.

Cừu Cốc đã trấn tĩnh tinh thần, dò dẫm lại mấy chiêu thức của đối phương khi này, đồng thời tìm cách phá giải. Bỗng óc chàng nhớ lại mấy lời khẩu quyết của Thái Bạch Tiên Ông đã dạy chàng nơi quán cốc, nên liền sức tĩnh.

Kẻ ấy thấy chàng cứ đứng tần ngần ra đó, tưởng chàng đã khiếp đảm những chưởng pháp của ông ta vừa rồi, nên đắc ý cười ha hả nói:

– Khỏi cần sợ hãi làm gì. Lão phu chưa có ý lấy mạng người đâu, nếu người ưng thuận một điều kiện, không những lão phu sẽ bỏ qua việc trước mà còn truyền thụ tuyệt thế thần công cho người nữa.

Cừu Cốc giả vờ cười hỏi:

– Ưng thuận việc gì?

– Gia nhập Phổ Kiếm Minh, đồng thời báỉ lão phu làm sư phụ.

Cừu Cốc phá cười:

– Việc này xem cũng chẳng khó, rất tiếc...

– Tiếc gì?

– Tiếc là những công phu tà môn của người thật ra chẳng đáng giá một xu.

Lời vừa dứt, chàng cũng đã vung chưởng đánh ra “Tiềm Long Cửu Thức”, “Thanh Vực Huỳnh Sa”, “Lục Triều Như Mộng”, ba chiêu liên hồi.

Tức khắc một tiềm lực như bài sơn hải đảo, gió kêu vù vù, chưởng phong tới tấp.

Câu Hồn Phán Quan không kịp đề phòng đã bị làn sóng gió cuốn vào chính giữa, ngay để ra tay đỡ đòn cũng không còn cơ hội.

Cừu Cốc một mặt phát huy uy lực của Tiềm Long Cửu Thức, một mặt cười nói:

– Chỉ một tí công phu ấy mà đã muốn làm sư phụ ta. Thật không biết mắc cỡ lỗ miệng.

Người ấy thoát đầu bị Cừu Cốc đánh đòn không kịp trở tay, nên cứ lùi mãi đến tám bước, trán ông liền nổi gân xanh, mắt ông đỏ ngầu như điên dại, song chưởng tụ lực vung ra liền hồi đánh bảy phát, tiềm lực âm nhu không ngớt tuôn ra khiến cho Cừu Cốc mất ngay ưu thế.

Đối phương không để lỡ cơ hội, lại tới tấp đánh nhâu, trước mặt như cả trăm ngàn bàn tay công tới.

Cừu Cốc đã quan sát được thế đánh của đối phương, lập tức vận dụng Thiên Chân Chánh Khí hộ thân, đồng thời thừa cơ đối phương sơ hở, thỉnh thoảng ra vài chiêu đột phản.

Đối phương đã đánh ra một loạt mười mấy chiêu mà Cừu Cốc vẫn trơ trơ không nhúc nhích nên thu tay lại, mặt đầy kinh dị quát:

– Người đã được bí kíp “Tiên Tần Võ Thuật”?

Cừu Cốc lạnh lùng đáp:

– Đừng nói bậy, tiểu gia chưa hề thấy qua bí kíp ấy nữa là.

Mặt Câu Hồn Phán Quan lộ đầy sát khí, gã cười đanh ác:

– Ta không tin. Nếu người không nói thật, ta sẽ có cách làm cho người nói.

– Giỏi thì cứ làm xem nào?

Câu Hồn bỗng cười lên hai tiếng, tung mình một cái, bóng đã mất dạng.

Cừu Cốc ngơ ngác một hồi, chả hiểu người này định giở trò gì.

Trời bắt đầu sụp tối, những cánh chim chen nhau bay về tổ, khiến cho Cừu Cốc sức nhớ ra, lẩm bẩm:

– Trương Cửu Linh và mọi người sao giờ này chưa thấy đến. Có lẽ họ đã gặp kẻ địch rồi chăng?

Nghĩ thế nên chàng định tung mình ra đi.

Bỗng nghe bốn bên có tiếng cười quái gở vang dậy. Chàng liền dừng bước, đảo mắt nhìn quanh, đã thấy những bóng người lô nhô trong khu rừng rậm, đủ rõ họ đã lập mưu lừa chàng vào giữa vòng vây.

Cừu Cốc còn lạ gì những trận bao vây của Phổ Kiếm Minh, nên chàng không hề quan tâm, cứ ngang nhiên tiến bước ra khỏi cửa cốc.

Đột nhiên phía trước mặt bật sáng lên hai ngọn đuốc lớn, soi rõ một thiếu phụ mặc đồ hoàng cung bệ vệ đứng giữa như một vị nữ thần.

Sau lưng thiếu phụ có bốn thiếu nữ a hoàn, chính là bốn nàng Mai, Lan, Trúc, Cúc, ăn mặc như nhau, lưng đeo trường kiếm.

Cừu Cốc biết Tử Vong Thành Chủ đêm nay thân hành đến đây, chắc khó tránh khỏi một cuộc tàn sát, nên giả vờ cười lớn nói:

– Đêm nay phương giá ăn mặc đẹp đẽ đến đây, có phải là để diễn kịch chăng? Hay định xuống cửu tuyền tìm Mộ Dung tiền bối?

Tử Vong Thành Chủ nghe nói không khỏi giật mình thẩn nhủ:

– Tại sao hắn lại biết sự bí mật ấy?

Và lòng tuy bối rối, song ngoài mặt bà vẫn tươi cười:

– Đêm nay người gặp Tử Vong Thành Chủ kể như số mạng người đã hết.

Cừu Cốc vẫn lạnh lùng:

– Võ công của phương giá, tại hạ đã được lãnh giáo qua, chỉ tầm thường thôi mà.

Tử Vong Thành Chủ cười khanh khách:

– Đêm nay bốn tọa không phải muốn cùng người đấu chiến mà là muốn đàm phán một việc.

– Tại hạ thấy không có việc gì đáng đàm luận với các người.

– Trước hết, bốn tọa cần cho người biết hiện giờ người đã bị bủa vây, chỉ còn có một cơ hội để sống sót, nếu ương ngạnh thì kể như mất mạng.

– Thật vậy sao? Tại hạ vẫn chưa thấy đến nỗi ấy.

– Người đã to gan, dám chọc giận thủ lĩnh Phổ Kiếm Minh, tội ấy ắt phải chết.

Cừu Cốc cười giòn:

– Ai ai cũng sợ Phổ Kiếm Minh, nhưng tại hạ lại không xem ra cái thá gì.

Tử Vong Thành Chủ như tiếc rẻ, thở dài:

– Người thật ngông cuồng.

Cừu Cốc mỉm cười, không hề nói năng gì cả, cất bước đi ra.

Bỗng tiếng cười lại nổi lên, độ ba mươi kẻ mặt nạ áo vàng vụt nhảy đến chặn đường. Người nào người ấy như đã sẵn sàng giáp chiến.

Cừu Cốc lùi lại hai bước. Tử Vong Thành Chủ ôn tồn nói:

– Người chỉ bỏ qua ý niệm đối đầu với Phổ Kiếm Minh, bốn tọa có thể bảo đảm sự an toàn cho.

– Cảm ơn đã lo lắng, nhưng tại hạ không thể vâng lời được.

– Ngoài việc bảo đảm an toàn cho người, Tử Vong Thành còn phong người

làm phò mã, và là người thừa kế Thành Chủ sau này.

Cừu Cốc cười dài nói:

– Phương giá đã tìm sai người rồi, Lữ mã không có cái điểm phúc ấy đâu.

Tử Vong Thành Chủ thở dài nói:

– Ta đã vì người mà sắp đặt việc ấy đa!

Cừu Cốc không muốn đông dài, giận dữ quát lớn một tiếng:

– Tránh đường!

Chàng lớn bước xông vào bọn áo vàng, chân đi tay đánh, chưởng phong ào ào bắn tới.

Bọn mặt nạ áo vàng đã mấy lượt ném qua mùi chưởng công của Cừu Cốc nên vội vã mạnh ai nấy né, vô tình tưởng như vệt rộng đường đi, không dè dấy là lối nhử chim vào bẫy. Chân chàng mới bước độ mười bước, thì bốn phía lại ùn ùn khép vòng vây. Chưởng phong bên ngoài như làn sóng vỗ tới tấp công vào. Dù cho công lực có cao thâm đến đâu, Cừu Cốc cũng vô phương chống đỡ được bốn phương tứ hướng. Trong lúc ấy, Tử Vong Thành Chủ lại lên tiếng:

– Lữ thiếu hiệp, người nên suy nghĩ lại đi. Chức phò mã của Tử Vong Thành đâu phải không xứng đáng với người. Hơn nữa sống an vinh còn hơn là chết thê thảm.

Cừu Cốc cao giọng:

– Khuyên người hãy bỏ ngay ý nghĩ ấy đi. Đêm hôm nay ai sống ai chết còn chưa biết được.

Tử Vong Thành Chủ cười khanh khách:

– Song chưởng khó địch bốn tay. Dù cho thần công của người có cái thế, liệu địch nổi quần hùng vây phủ hôm nay chăng?

Đôi mi Cừu Cốc nhú lại, mặt đầy sát khí, chàng đưa tay ra sau rút cây Long Tuyền kiếm, một làn thanh quang chói mắt vụt một cái chém ra. Lập tức, khối cây to ngoài xa một trượng đã bị đứt ngang ngã xuống, cành lá bay tung, uy thế khiếp đảm.

Bọn người áo vàng vây quanh chàng thất kinh đến nỗi phải lão đảo thối lui.

Cừu Cốc uy nghiêm lăm lăm, thần kiếm cầm tay vừa cười vừa nói:

– Quý vị vốn là minh hữu bị hiếp bức. Lữ mã không muốn đang tay sát hại. Mong quý vị nên thức thời, nhường đường tại hạ. Còn việc của Nam Sơn Thành Tử, không biết ngày nào đây sẽ rõ trắng đen. Lúc ấy gian, chân phân biệt, ác thiện phân bày.

Vừa nói, chàng vừa cất bước thẳng tới. Bọn áo vàng đã khiếp thần uy của chàng, nên đều dang ra hai bên, không ai dám đứng ra ngăn chặn.

Bỗng, trên sườn núi lại có tiếng của Tử Vong Thành Chủ phát ra, giọng cười khanh khách nói:

– Lữ Cữu Cốc, khoan đi đã. Người thử xem vật gì đây này?

Cữu Cốc quay đầu nhìn lại, không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng đã thấy rõ trên sườn núi cao, hai người bị cột vào hai thân cây, đầu bù tóc rối. Nạn nhân chẳng ai khác hơn là Dương Dung Thường, mẹ chàng cùng Hàn Thanh Thanh.

Trước mặt hai người lại có hai nữ tì đang cầm kiếm dí vào trước ngực.

Đôi mắt đỏ lên, chàng rống như điên cuồng:

– Yêu phụ, người thật hiếp người quá lẽ!

Vừa thét, chàng vừa tung mình nhảy đến hướng đó.

Tử Vong Thành Chủ cười nham hiểm:

– Lữ Cữu Cốc, ta khuyên người tốt hơn nên bình tĩnh lại. Nếu không, chỉ một tiếng hạ lệnh của ta, lập tức lệnh đường phải chôn thân nơi đây vậy.

Lời nói nhỏ nhẹ, nhưng là một án lệnh tử hình, khiến Cữu Cốc nghe qua không khỏi rợn người. Chàng vội dừng ngay bước lại, thét lớn:

– Nếu người đụng vào người mẹ ta, ta thề lập tức phân thân người thành muôn đoạn.

– Ha ha... hung dữ mà ích lợi gì? Ta chỉ hỏi người, giờ người muốn hai người này sống hay chết.

Cữu Cốc tức giận muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, nhưng chỉ sợ “ném chuột vỡ đồ”, thành thử không dám động thủ, nếu không đối sẽ giết mẹ chàng thì còn gì ân hận cho bằng.

o O o